

МАРТЕНИЧКАТА

Цъла зима Ванката е гледалъ презъ избеното прозорче краката на минувачитѣ, шейнитѣ и кѣнкитѣ на децата по тротоара! Слушалъ е веселитѣ имъ викове, игритѣ, безъ да може да се надигне да види поне лицата имъ. Завитѣ въ дебелото одеало на кревата, пригърналъ сакатитѣ си крака, е чакалъ съ нетърпение първитѣ топли пролѣтни дни, за да го изнесе майка му на слънце предъ вратата, преди да иде на работа. Ето, днесъ за пръвъ пжтъ като че ли слънчевитѣ лъчи се задържаха по за дълго на перваза на прозореца, затанцуваха върху одеялото. Иде, иде вече пролѣтътъ! Ванката се усмихваше весело на тая мисълъ, когато на прашното прозорче почука Петко, лунестото момченце на учителя съседъ.

— Самъ съмъ! Самъ... влизай, — изпѣ тънкото гласче на Ванката.

Съ зачервени бузички влѣзе Петко и седна до краката му.
— Познай, какво ти нося! — попита той.

Ванката се размърда. Голѣмитѣ му черни очи станаха още по-голѣми.

— Книжка!

— Не.

— Ашици.

— Не.

Ванката повдигна рамене — тѣсни, хилави, полегати...

— Да не си ми донесълъ захаросано пѣтленце, като онзи-деншното?

— Не.

Петко гордо почна да бърка въ джоба на дрешката си и съ пламнали очи каза:

— Нося ти здраве.

Разтвори шепичка, изцапана съ мастило, и показа хубава мартеничка съ пискюлчета:

Ванката се зарадеа и протегна ржка.

— Взехъ на мама отъ ржкодѣлието червени и бѣли конци и самъ направихъ мартеничка. Сега ще ти я вържа на ржката, а ти, щомъ видишъ щъркелъ, тичай и я вържи на нѣкоя шипка... И, както шипката цвѣти бѣла и розова, така и ти ще почнешъ да цвѣтишъ. Баба така ми каза.

Ванката тжжно се усмихна:

— Та какъ ще изтичамъ... съ кои крака... Па и какъ ще видя щъркелъ отъ тая изба?

Петко се замисли и замига съ руситѣ си мигли:

— Вѣрно, бе... А азъ не се сѣтихъ. Виджъ, какво — щомъ видя щъркелъ, азъ ще си помисля за тебе и ще я вържа. То е все едно. А защо не можешъ да ходишъ? Не си ми казвалъ...

Спомни си Ванката оня ужасенъ день... Писука папагалъ, шарманаката свири нѣкаква весела пѣсень, звънятъ детски гласове,